

Op zuik

In de jaren zestig beschikte de stevig swingende stad Groningen over een origineel duo: Roelof en Martina, oftewel sterpianist Roelof Stalknecht met zijn zingende zus Janny, die een aantal legendarisch geworden Amerikaanse standards in het Gronings bracht. En wie bijvoorbeeld 'Lover Come Back to Me' één keer als 'Laiverd kom weer bie mie' hoorde, was voorgoed verkocht.

Met Kappen en Klat beschikt de Martinistad de laatste jaren over waardige opvolgers. Pianist Boelo Klat en zangeres Hanneke Kappen hebben voor hun tweede cd een zorgvuldig repertoire samengesteld van opnieuw Amerikaanse standards (maar nu in het Engels gezongen), Nederlandse poëzie van Rutger Kopland, Judith Herzberg en Martinus Nijhoff, en Groningse gedichten van J.S. Uffen en J. Glas. Kappen en Klat brengen dat repertoire op volkomen originele wijze. Ze morrelen voortdurend aan de grenzen van tekst en muziek, ze zijn steeds op zoek, of zoals een van de Groningse gedichten zegt: 'op zuik'. Hem zou ik met geen andere pianist weten te vergelijken en als zij 'You've Changed' zingt hoor ik geen

Billie Holiday, geen Lils Macintosh of Rita Reys, maar heel sterk Hanneke Kappen. Het enige minpuntje vind ik dat Kappens uitspraak van het Engels bij alle expressie niet altijd perfect is: woorden als 'figure' en 'never' horen niet met respectievelijk een k en een f te klinken. Maar daarmee ben ik de spreekwoordelijke kniesoor. Ik wil Kappen en Klat graag eer bewijzen met de beroemde uitspraak van Jules Deelder: "Wat nergens op lijkt is echt".

Sem van Gelder